

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: M.R., bytem ..., zastoupeného: Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem, se sídlem
 Plzeň, Malická 11 proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova
 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 18. října 2013 č.j.**
DSH/17005/13

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Domažlice, odboru pro projednávání přestupků ze dne 28.8.2013, č.j. MeDO-35369/2013-Mencl, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, porušením § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 5.000,-Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na 6 měsíců a náhrada nákladů přestupkového řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v **žalobě** poukázal na ust. § 2 zákona o přestupcích, z něhož podle žalobce vyplývá, že pro naplnění skutkové podstaty přestupku musí být naplněna jak stránka objektivní, tak stránka subjektivní. Žalobce měl za to, že žalovaný zjistil naplnění objektivních znaků skutkové podstaty přestupku, když žalobce v době řízení vozidla měl prokazatelně v krvi přítomnost alkoholu. Podle **§ 3 zákona o přestupcích** postačí zavinění nedbalostní, pokud zákon nestanoví jinak. Při zkoumání subjektivní stránky žalovaný podle žalobce pouze konstatoval, že byl přestupek spáchán, neboť žalobce požil takové množství

alkoholických nápojů, že byl alkoholem dosud ovlivněn, byť se domníval, že alkohol byl již odbourán. Tyto úvahy podle žalobce žalovaný neopřel o žádná skutková tvrzení, ani se jimi podrobněji nezabýval. Opomenul tím otázku, zda žalobce nepřiměřeně spoléhal na to, že neohrozí zájem chráněný zákonem. Žalobce citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. **7 As 105/2010**, podle něhož *„úkolem správního orgánu bylo postavit na jisto, že důvody, pro které stěžovatel spoléhal, že neporuší nebo neohrozí zájem chráněný zákonem, nejsou přiměřené. Přiměřenost důvodů musela být založena na úvaze stěžovatele zejména o tom, kdy (s jakým časovým odstupem) před řízením vozidla pil alkoholické nápoje, v jakém množství a zda jeho tělo odbourává alkohol standardně nebo s tím má potíže vedoucí k prodloužení doby odbourávání oproti obvyklým poměrům. Jestliže by stěžovatel pil alkoholické nápoje natolik krátkou dobu před řízením vozidla a v natolik velkém množství vzhledem k této době a s přihlédnutím k případným jemu známým nestandardním obtížím jeho tělo s odbouráváním alkoholu, že by se nemohl rozumně domnívat, že v mezidobí jeho tělo alkohol již odbouralo, pak by jeho důvody, pro které se spoléhal, že zájem, aby neřídil pod vlivem alkoholu, neporuší, nebyly přiměřené. V takovém případě by jednal zaviněně ve formě vědomé nedbalosti.“* Podle žalobce si žalovaný ani neověřoval, jaká doba přesně uplynula od požití jednoho desetistupňového piva do okamžiku provedení dechové zkoušky. Již ze samotného faktu, že žalobce byl schopen a ochoten se dechovým zkouškám dobrovolně podrobit a bezproblémově komunikoval s policisty, lze podle žalobce dovodit, že míra ovlivnění alkoholem nemohla být nijak značná. Formální pojetí přestupku s materiálním korektivem by podle žalobce mělo zajistit tzv. „tvrdostrnná“ hranici zákona. Posuzování přestupku vychází ze zásady tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel, kdy jsou rozlišovány pouze dvě kategorie naměřených hodnot, a to hodnoty nulové a nenulové. Bagatelní hodnoty jako je v případě žalobce 0,02 promile, měly být posuzovány skrze materiální stránku přestupku, již je míra společenské škodlivosti. Tato materiální stránka vyjadřuje nebezpečnost jednání pro společnost. Bez současného splnění obou znaků nemůže být přestupek spáchán. Žalobce poukázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. **5 As 104/2008**, podle něhož *„správní orgány jsou povinny zkoumat vždy, když rozhodují, zda určité jednání je přestupkem, také otázku, jestli došlo k naplnění obou znaků přestupku.“* Podle žalobce žalovaný přesto nezkoumal, do jaké míry byl žalobce při řízení ovlivněn alkoholem. Hladina alkoholu 0,02 promile se jeví natolik nepatrná, že sama o sobě by nemohla ovlivňovat psychomotoriku žalobce natolik, aby dostatečně intenzivně ohrožoval ostatní účastníky silničního provozu, a tedy aby jeho jednání bylo natolik společensky škodlivé, aby naplnilo materiální stránku přestupku dle **§ 2 přestupkového zákona**. Správní orgán podle žalobce nezjistil spolehlivě skutkový stav věci, když měl z úřední povinnosti zjistit další rozhodné okolnosti, které by potvrdily nebo naopak vyloučily naplnění materiálního znaku přestupku.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že žalobce otázku naplnění subjektivní stránky v odvolání nerozporoval a všechny námitky směřoval do materiálního znaku přestupku. Žalovaný otázku naplnění subjektivní stránky přezkoumal, avšak vzhledem k tomu, že do této nebyly směřovány námitky žalobce, otázku subjektivní stránky zvlášť podrobně nerozebíral, má však za to, že s touto se dostatečně vypořádal správní orgán I. stupně. V rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. **7 As 105/2010** byla podle žalovaného řešena zcela jiná situace, kdy stěžovatel požil větší množství alkoholu předchozího dne v pozdních večerních hodinách, přičemž kontrolován byl následujícího dne v poledních hodinách, kdy mu byl naměřen zjevně zbytkový alkohol z předchozího dne, kdy ve větším množství požíval

alkoholické nápoje. V posuzovaném případě však žalobce jasně uvedl, že toho dne, kdy řídil, užil jedno desetistupňové pivo. Naměřená hladina alkoholu v krvi přesně odpovídá situaci, kdy řidič požije jedno desetistupňové pivo krátce před jízdou v časovém horizontu do jedné hodiny. Po požití jednoho piva žalobce na sobě ani příznaky užití alkoholu pociťovat nemohl, neboť u takto malé hodnoty alkoholu nejsou účinky prostým vnímáním na první pohled seznatelné. Žalobce na základě uvedených příznaků ani nemohl vyhodnocovat, zda vozidlo může řídit. Pokud se tudíž spoléhal na to, že již při řízení ovlivněn alkoholem nebude, pak jeho závěry nebyly přiměřené okolnostem případu. Kdyby užil jedno pivo např. s výrazným časovým odstupem před jízdou, alkohol by již v jeho těle nemohl být přítomen. Hodnota 0,04 promile tak přesně odpovídá tomu, co na místě uvedl policistům, tedy že 15 až 20 minut před jízdou požil jedno pivo. V případě žalobce se tedy zjevně nemohlo jednat o zbytkový alkohol po předešlé prohýřené noci, jako tomu bylo v případě posuzovaném NSS. Nadto v případě posuzovaném NSS úvaha ohledně naplnění subjektivní stránky v obou správních rozhodnutích fakticky absentovala. V případě žalobce se však správní orgán I. stupně otázkou naplnění subjektivní stránky zabýval, kdy se zabýval i otázkou, kdy se osoba může, resp. nemůže přiměřeně spoléhat na to, zda již ovlivněna je či nikoli. Žalovaný se s tímto ztotožnil a dále to nerozváděl, neboť žalobce nenaplnění subjektivní stránky v odvolání nenamítal.

V rámci účastnické **výpovědi** při jednání před soudem žalobce uvedl, že v předmětný den seděl u kamaráda a dal si u něho jedno pivo. Když viděl, že se žene bouře, a nebyl si jist, zda nenechal otevřené okno ve svém domě, sednul si s kolegou do auta a vyjeli. Poté byli zastaveni hlídkou PČR. Když byl vyzván k dechové zkoušce, řekl, že měl jedno pivo. Dali mu dýchnout dvakrát a pokaždé se nadýchalo. Ptali se ho, zda chce jet na krev a žalobce se jich ptal, zda mu vezmou řidičák nebo dostane pouze pokutu. Policie mu na to řekla, že za tohle se řidičský průkaz nebere, pouze dostane pokutu a že by odběr krve ještě musel sám zaplatit. Následně začala obrovská bouřka, policie vrátila papíry žalobci a řekla mu, že může odjet. Ke kamarádovi dojel žalobce asi ve tři čtvrtě na tři, pivo u něho pil asi 20 minut a mezi půl až tři čtvrtě na tři odjeli, přesněji si čas nepamatoval. Za volant usedl proto, aby uchránil svůj majetek, protože si nebyl jistý, jestli má zavřená střešní okna. Žalobce uvedl, že se domníval, že již není ovlivněn alkoholem na základě sdělovacích prostředků, podle nichž se jedno pivo odbourává během 20 minut, avšak zřejmě tomu bylo jinak v daném případě. Žalobce dále upřesnil, že pivo pil asi po dobu 20 minut a po ukončení požívání tohoto alkoholického nápoje vyrazil asi za dalších 20 minut s tím, že byla neděle a přesně hodiny nesledoval, protože nespěchal, ale když viděl, že se blíží bouřka, rychle se zvedl, aby dojel domů a zabránil vyplavení.

Žalobce dále předložil k důkazu výpis z veřejné části živnostenského rejstříku ze dne 12.9.2014 a dodací listy ze dne 4.9., 10.9. a 11.9.2014 s tím, že je jimi má být prokázáno, že se žalobce i nadále živí podnikatelskou činností spočívající v řízení vozidla do 3,5 tuny a že podniká v autodopravě.

V závěrečné řeči v řízení před soudem žalovaný poukázal rovněž na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. **5 As 126/2011** s tím, že v uvedeném případě se správní orgán nezabýval otázkou přiměřenosti důvodů, pro které žalobce spoléhal na to, že není ovlivněn alkoholem. V daném případě se však tímto problémem zabýval správní orgán I. stupně.

Součástí správního spisu je oznámení přestupku sepsané na místě silniční kontroly dne 4.8.2013, podle kterého žalobce v tento den v 15:51 hodin řídil osobní motorové vozidlo Škoda Felicia RZ ... v obci Bělá nad Radbuzou ve směru na obec Železná, a v prostoru křižovatky na obec Rybník byl kontrolován hlídkou Dopravního inspektorátu Domažlice. Na výzvu policisty se podrobil dechové zkoušce na alkohol přístrojem Dräger a výsledkem první zkoušky bylo 0,26 promile a druhé zkoušky 0,25 promile. Do oznámení se žalobce nevyjádřil, pouze je podepsal. K tomu je součástí spisu záznam o dechové zkoušce ze dne 4.8.2013, k němuž jsou připojeny výstupy z přístroje, písemné vytištěné výstupy z testu, oba jsou žalobcem podepsány a první test byl proveden v 15:51 hodin, druhý v 15:58 hodin. Policie České republiky pořídila úřední záznam o přestupku ze dne 4.8.2013, v němž se uvádí, že žalobce na místě kontroly doznal požití alkoholických nápojů před jízdou, s výsledky odborných měření souhlasil a nežádal lékařské vyšetření. V době od 15:30 do 15:35 hodin, kterou blíže popsal jako 15 až 20 minut před dopravní kontrolou, měl vypít jedno desetistupňové pivo. Součástí správního spisu je i ověřovací list přístroje Dräger Alcotest 7510 standard ze dne 22.9.2012 spolu s kalibračním protokolem ze dne 18.10.2012 a s protokolem o zkoušce ze dne 17.4.2013. Při jednání dne 28.8.2013 žalobce uvedl, že dne 4.8.2013 vypil jedno desetistupňové pivo. V době, kdy započal řídit, si myslel, že již není požitým alkoholem ovlivněn. Cítil se naprosto v pořádku, žádné účinky alkoholu na sobě nepocíťoval.

Správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným z přestupku s tím, že po odečtení tolerance činila hladina alkoholu v dechu nejméně 0,02 promile. V odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že od naměřené hodnoty 0,26 promile odečetl toleranční odchylku přístroje Dräger 0,04 promile a dále zohlednil hodnotu 0,2 promile, která odpovídá možné přirozené hladině alkoholu v těle. I po tomto odečtení byl výsledek dechové zkoušky pozitivní. Podle správního orgánu I. stupně policisté postupovali v daném případě správně, když rozdíl naměřených hodnot mezi první a druhou dechovou zkouškou nebyl větší než 10%, a tedy neměli povinnost řidiče vyzvat, aby se podrobil lékařskému vyšetření. Žalobce na místě kontroly s naměřenými hodnotami souhlasil a nežádal lékařské vyšetření. Souhlas s naměřenými hodnotami a skutečnost, že nepožaduje lékařské vyšetření, stvrdil žalobce svým podpisem. V České republice je nulová tolerance alkoholu. Jaká hladina alkoholu může řidiče relevantně ovlivnit, zákon neupravuje. V daném případě byly provedeny dvě dechové zkoušky na zjištění alkoholu, přičemž obě měly pozitivní výsledek. Pokud žalobce požil alkohol a v době bezprostředně poté, resp. v následujících 24 hodinách řídí motorové vozidlo, nemůže spoléhat na to, že alkohol u něho nebude zjištěn. V případě, že vozidlo po požití alkoholického nápoje řídí, nemůže spoléhat na to, že alkohol u něho již nebude zjištěn a svoji způsobilost v řízení by tato osoba měla ověřit např. běžně dostupným testerem na alkohol. Při posuzování ovlivnění alkoholem nelze vycházet z běžně publikovaných tabulek, z tabulky přístupné např. na internetových stránkách, které uvádějí dobu odbourávání alkoholu v závislosti na pohlaví, hmotnosti, množství a době požitého alkoholu, neboť zde působí řada dalších vlivů, jako např. aktuální zdravotní stav. Povinností správního orgánu je nepochybně prokázat, že v těle obviněného se v době provedení dechových zkoušek nacházel alkohol. Dvě dechové zkoušky měly obě pozitivní výsledek. Žalobce na místě s naměřenými hodnotami souhlasil a nežádal lékařské vyšetření. Podle **§ 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb.**, o opatření k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými

látkami a o změně souvisejících zákonů, *spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu splňujícím podmínky stanovené zvláštním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede.* V projednávané věci se žalobce dobrovolně podrobil dechové zkoušce celkem dvakrát, byla provedena certifikovaným analyzátozem alkoholu, rozdíl mezi zkouškami nebyl vyšší než 10%, a proto nebylo třeba dalšího odborného lékařského vyšetření. Přestupkem je zaviněné jednání, jehož meze jsou stanoveny zákonem. Podle správního orgánu I. stupně skutková podstata přestupku byla naplněna. V daném případě byl porušen zájem společnosti, kterým je, aby na pozemních komunikacích neřídili vozidla řidiči, kteří požíli alkohol, a u nichž lze předpokládat, že budou požitým alkoholem ještě ovlivněni. Alkohol má negativní vliv na psychomotorické funkce řidičů, a proto není žádoucí, aby osoby, které požily byť minimální množství alkoholu, řídily motorová vozidla. Objektivní stránka byla naplněna prokázáním skutečnosti, že žalobce řídil vozidlo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl ještě pod jeho vlivem. Dále byla naplněna i subjektivní stránka, neboť v souladu s **§ 3 zákona o přestupcích**, k naplnění skutkové podstaty přestupku postačí nedbalostní zavinění. V daném případě byl přestupek spáchán vědomým nedbalostním jednáním, neboť žalobce požil takové množství alkoholických nápojů, že byl alkoholem dosud ovlivněn, byť se domníval, že alkohol byl již odbourán. Při ukládání sankce správní orgán přihlédl k tomu, že k přestupku došlo v uzavřené obci Bělá nad Radbuzou, kde je v odpoledních hodinách zvýšená frekvence účastníků silničního provozu, což bylo hodnoceno v neprospěch žalobce. Dále bylo přihlédnuto k závažnosti přestupku, kdy nedošlo ke zranění osob, či k hmotné škodě, což bylo hodnoceno v jeho prospěch. K osobě žalobce bylo zjištěno, že v evidenční kartě řidiče má za poslední 3 roky jeden záznam v trestech, jedná se o pochybení ojedinělé a na žalobce nelze pohlížet jako na problémového řidiče, což bylo hodnoceno v jeho prospěch. Dále bylo přihlédnuto ke skutečnosti, že žalobce s policisty při šetření přestupku spolupracoval a všem úkonům se dobrovolně podrobil. Přestupek byl spáchán závažným porušením důležité povinnosti, kdy žalobce řídil vozidlo v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy jím byl ještě ovlivněn, a tedy ohrožoval bezpečnost ostatních účastníků silničního provozu, což bylo hodnoceno v jeho neprospěch. Dále bylo přihlédnuto k naměřené hodnotě alkoholu. Na základě toho byla uložena sankce ve výši 5.000,- Kč v rozmezí možného ukládání sankcí od 2.500,- do 20.000,- a zákaz řízení všech motorových vozidel na dolní hranici zákonné sazby 6 měsíců.

Z odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** vyplývá, že žalovaný měl za to, že správní orgán I. stupně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v souladu s **§ 3 správního řádu**. Byly zjištěny i všechny potřebné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce, a to z úřední povinnosti a v rozsahu, který je nezbytný ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podle žalovaného správní orgán I. stupně dostatečně zkoumal otázku naplnění formálních znaků přestupku, jakož i materiálního znaku přestupku. Rozhodnutí NSS sp.zn. **5 As 104/2008** podle žalovaného znamená, že marginální překročení nejvyšší dovolené rychlosti samo o sobě neznamená absenci materiálního znaku, avšak mělo by vést správní orgán k tomu, aby na materiální stránku zaměřil svou pozornost, neboť je třeba posoudit, zda zde nejsou další relevantní okolnosti, které by teprve ve svém souhrnu odůvodňovaly závěr, že materiální znak není naplněn. Otázka řízení pod vlivem alkoholu je velmi specifická oblast, přičemž právní úprava vychází z principu nulové tolerance, která vychází z toho, že pokud je po odečtení odchylky

měřicího zařízení a možné fyziologické hladiny alkoholu zjištěna jakákoli hodnota vyšší než nulová, jedná se o pozitivní výsledek a takto zjištěné promile alkoholu je schopno řidiče vždy v jeho reakcích ovlivnit. Je pak naprosto přirozené, že v případech, kdy se řidič účastní provozu na pozemních komunikacích a je ovlivněn, byť v malé míře alkoholem, jsou jeho schopnosti řídit vozidlo vždy negativně ovlivněny a dochází zde k porušení zájmu chráněného zákonem, aby na pozemních komunikacích neřídili vozidla řidiči, kteří požili alkohol. Žalobce svým jednáním ohrožoval bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, k tomuto jednání navíc došlo v obci v odpoledních hodinách. Materiální znak přestupku byl tedy naplněn a otázka naplnění materiálního znaku byla rovněž dostatečně zvažována, byť se pojem materiální znak rozhodnutím správního orgánu I. stupně vysloveně neužívá. Žalovaný nepovažoval za rozhodné, jaký provoz fakticky na pozemní komunikaci v obci byl, nýbrž že k jednání došlo v zastavěné části obce, kde je vždy větší riziko dopravní nehody. V takových případech, kdy např. dítě může vyběhnout ze zahrady rovnou do silnice, může mít i nepatrně zpomalená reakce řidiče o zlomek sekundy způsobená minimálním ovlivněním alkoholu nevratné důsledky. K tvrzení žalobce, že správní orgán nezkoumal, do jaké míry byl ovlivněn alkoholem a omezil se pouze na konstatování, že alkohol má negativní vliv na psychomotorické funkce řidičů, aniž by se touto otázkou podrobněji zabýval, žalovaný k tomu poznamenal, že česká právní úprava vychází z toho, že pokud je dechovou zkouškou po odečtu hodnoty 0,24 promile zjištěna jakákoli pozitivní hodnota, má se automaticky za to, že byl řidič ovlivněn. Vzhledem k tomu, že dechové zkoušky byly nade vší pochybnost provedeny s odstupem větším než 5 minut a výsledky těchto zkoušek byly ve vzájemné toleranci 10%, správní orgán již nemusel nad rámec výše uvedeného zkoumat míru ovlivnění, neboť takové důsledky jsou dostačující k prokázání ovlivnění alkoholem, a to i ve vztahu k materiálnímu znaku přestupku. Jiné zjišťování míry ovlivnění alkoholem fakticky ani není možné, neboť při nižších hodnotách alkoholu v krvi nejsou fyzické projevy ovlivnění pouhým pozorováním patrné. Tuto diferenciaci v míře ovlivnění reflektuje i zákonná úprava, když rozeznává jednak prosté řízení pod vlivem alkoholu a přísněji postižitelné např. trestné řízení ve stavu vylučujícím způsobilost, kdy už fyzické příznaky ovlivnění alkoholem jsou obvykle zřetelné pouhým pozorováním. Taktéž ani bezproblémová spolupráce s policisty po spáchání přestupku nemá na otázku naplnění materiálního znaku vliv, může být nejvýše polehčující okolností. K tvrzení, že si správní orgán neověřoval, jaká doba uplynula od okamžiku, kdy žalobce požil desetistupňové pivo, správní orgán konstatoval, že s ohledem na dostatečně průkazné výsledky dechových zkoušek toto nepovažuje za nutné. Jakékoli sdělení ohledně doby požití alkoholu bylo vždy jen tvrzením žalobce, přičemž je neověřitelné, kdy a kolik toho skutečně vypil. Do úředního záznamu Policie ČR odvolatel – žalobce policistům uvedl, že požil pivo 15 – 20 minut před jízdou, toto však správní orgán nehodnotil s ohledem na povahu úředního záznamu jako důkaz. Jediným relevantním zdrojem informace o tom, zda byl dotýčný pod vlivem alkoholu, bývají v obdobných případech výsledky dechové zkoušky. V otázkách naplnění materiálního znaku přestupku vychází judikatura z toho, že pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku. Takové okolnosti pak musejí snižovat nebezpečnost jednání typické pro běžně se vyskytující případy přestupků. Žalovaný konstatoval, že zájem chráněný zákonem byl porušen dostatečně intenzivně, aby došlo k naplnění materiálního znaku, přičemž k jednání žalobce se nepřidružila žádná jiná okolnost, která by naplnění materiálního znaku vylučovala. Při rozhodování o tom, zda byla

ve všech ohledech naplněna skutková podstata přestupku, postačuje, že byla po odečtu fyziologické hladiny alkoholu a možné nejvyšší odchylky přístroje, zjištěna nenulová hodnota alkoholu, neboť tato je již způsobila ovlivnit reakci řidiče při řízení, byť třeba nikoli na první pohled znatelně. Žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. **8As 59/2010-78**, podle něhož vychází-li právní rámec z tzv. nulové tolerance k hladině alkoholu v krvi řidiče, není jeho odpovědnost vyloučena tím, že se zjištěná hladina alkoholu jeví po odečtení tzv. fyziologické hladiny marginální. Podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. **3As 12/2012-21** „v České republice platila a platí zásada tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel, prokáže-li správní orgán právně-konformním způsobem přítomnost alkoholu v krvi obviněného a tato skutečnost je způsobena požitím alkoholického nápoje, jsou za dalších předpokladů splněny znaky skutkové podstaty přestupku. Opačné závěry by fakticky vyloučily nebo podstatně omezily možnost účinného postihu jednání, které ohrožuje jednu z nejdůležitějších hodnot a zájmů chráněných právní úpravou provozu na pozemních komunikacích. Předchází-li orgány veřejné moci obraně žalobce do jisté míry obraně obviněných prostřednictvím argumentů souvisejících s tzv. fyziologickou hladinou tím, že za prokazatelné ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje považují pouze hodnoty vyšší než 0,2 promile alkoholu v krvi, je jejich chování vedeno pochopitelnou snahou o zefektivnění výkonu veřejné moci. Z takového postupu však není možno bez dalšího dovodit, že hodnoty přibližující se této hladině, zakládají rozumné pochybnosti o ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje.“

Žaloba není důvodná.

Soud neprováděl shora označené listinné **důkazy** dodacími listy a výpisem z veřejné části živnostenského rejstříku, protože se i s ohledem na datum vydání těchto listin i s ohledem na to, co bylo k tomu zástupkyní žalobce uvedeno, se zřejmě netýkají skutkového a právního stavu, který je předmětem přezkoumávání soudem, tedy ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, ale období pozdějšího.

V žalobě byly uvedeny dva žalobní body, tj. že nebyla naplněna jednak materiální stránka přestupku, a jednak subjektivní stránka. Správní orgány se soustředily na otázku naplnění **materiálního** znaku přestupku, soud má za to, že v tomto směru byla obě správní rozhodnutí dostatečně podrobně odůvodněna. Správní orgán I. stupně i žalovaný poukázali na to, že v daném případě došlo ke společensky škodlivému jednání. Za něj lze považovat jednání, kdy žalobce řídí motorové vozidlo na pozemních komunikacích a je ovlivněn alkoholem: Takové jednání ohrožuje bezpečnost a plynulost silničního provozu, a je nebezpečné zejména v obci, kde je třeba mimořádně zvýšené pozornosti a vždy alkohol může mít vliv na psychomotorické funkce. V tomto směru lze v podrobnostech odkázat na napadené rozhodnutí a na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kdy se soud se závěry správních orgánů ztotožňuje.

Hlavní žalobní námitka směřovala k otázce, zda v daném případě byla nebo nebyla naplněna **subjektivní stránka** přestupku, tedy zda bylo správně žalovaným shledáno zavinění ve formě nedbalosti. Jelikož žalobce toto v odvolání neakcentoval, v rozhodnutí žalovaného subjektivní stránka přestupku nebyla samostatně zdůvodňována. Avšak odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů je nutno posuzovat společně a z výše shrnutého obsahu

odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je nepochybné, že se tento správní orgán zabýval i subjektivní stránkou přestupku, když dospěl k závěru, že žalobce spáchal přestupek z vědomé nedbalosti.

Ohledně rozsudku NSS čj. **7As 105/2002-96** soud má za to, že je namístě připomenout následující část odůvodnění tohoto rozsudku: *"Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákona výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Podle § 4 přestupkového zákona je pak přestupek spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí. Z vyjádření stěžovatele vyplývá, že když začal řídit vozidlo, domníval se, že již nebyl ovlivněn alkoholem z předchozího dne. Je tedy nepochybné, že věděl, že svým jednáním, tedy řízením vozidla pod vlivem alkoholu pocházejícího z alkoholického nápoje, může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Objekt přestupku, jímž je v konkrétním případě stěžovatele zájem, aby řídil řidič vozidlo neovlivněný alkoholem jako účinnou látkou alkoholického nápoje, která může snížit jeho pozornost a schopnost ovládat vozidlo. Věděl totiž, že v době ne zcela vzdálené předcházející době, kdy vozidlo řídil, požil alkoholický nápoj. Úkolem správního orgánu proto bylo postavit na jisto, že důvody, pro které stěžovatel spoléhal, že neporuší nebo neohrozí zájem chráněný zákonem, nejsou přiměřené. Přiměřenost důvodů musí být založena na úvaze stěžovatele zejména o tom, kdy s jakým časovým odstupem před řízením vozidla pil alkoholické nápoje, v jakém množství a zda jeho tělo odbourává alkohol standardně. Jestliže by stěžovatel pil alkoholické nápoje natolik krátkou dobu před řízením vozidla a v natolik velkém množství vzhledem k této době, že by se nemohl rozumně domnívat, že v mezidobí jeho tělo již alkohol odbouralo, pak by jeho důvody, pro které se spoléhal, že zájem, aby neřídil pod vlivem alkoholu, neporuší, nebyly přiměřené. V takovém případě by jednal zaviněně ve formě vědomé nedbalosti. Naopak pokud by se vzhledem k výše uvedeným rozhodným faktorům mohl rozumně domnívat, že v době, kdy řídil vozidlo, již nemohl být alkohol v jeho krvi v míře přesahující fyziologickou hladinu přítomen, zavinění by u něho nebylo dáno. V té době nepřicházela ani v úvahu jeho odpovědnost za přestupek."*

V daném případě tedy rozhodující je přiměřenost důvodů, pro které se i žalobce domníval, že už není ovlivněn. V tomto směru správní orgány vycházely ze skutkového zjištění, které bylo dále doplněno o výpověď žalobce při jednání před soudem. Vzhledem zejména k tomu, co žalobce před soudem uvedl (viz výše v tomto rozsudku), soud zastává názor, že v daném případě nelze mít za to, že by se žalobce mohl spoléhat na to, že již není ovlivněn alkoholem, že by tedy důvody, pro které se považuje za neovlivněného, byly přiměřené. Rozhodující v tomto směru jsou skutečnosti, které uvedl sám žalobce, tedy že v období méně než jedné hodiny požil alkoholický nápoj a odjel vozidlem a byl kontrolován silniční hlídkou. Z okolností, které žalobce uváděl, podle názoru soudu nevyplývá, že by byly dány nějaké mimořádné okolnosti, které by mohly žalobce vést k přesvědčení, že už nemůže být ovlivněn alkoholem, když řídil v podstatě krátce po požití alkoholického nápoje. Takovou okolností nemůže být ani tvrzení, že se žalobce řídil informacemi o odbourávání alkoholu, uváděnými obecně ve sdělovacích prostředcích.

Soud vycházel z výše cit. rozsudku NSS čj. **7As 105/2002-96** při posuzování, zda se stěžovatel mohl rozumně domnívat, že alkohol v jeho těle již byl zcela odbourán. Za

rozhodující považuje soud zejména tu část rozsudku NSS, kde se poukazuje na nutnost dodržet určitou zmíněnou bezpečnostní časovou rezervu ve vztahu k obecné (pravidelné) době odbourávání alkoholu. Právě s ohledem na tyto úvahy soud má za to, že v daném případě neměl žalobce žádnou bezpečnou časovou rezervu, když se rozhodl k řízení vozidla již po cca 20 minutách od dopití piva a po cca 40 minutách, kdy tento nápoj začal pít. Z výpovědi žalobce také vyplynulo, že původně ani neměl v úmyslu takto brzo usednout za volant a že ho k tomu vedly až obavy z brzké bouřky. Vnitřní vztah žalobce k protiprávnímu jednání (zavinění) ve formě vědomé nedbalosti byl tímto podle názoru soudu prokázán, neboť žalobce si byl vědom, že řídí vozidlo krátce po požití alkoholického nápoje a že časovou rezervu nedodržuje. Na podkladě těchto úvah má soud za to, že správní orgány posoudily otázku zavinění správně, když neshledaly důvody žalobce, pro které spoléhal, že právem chráněný zájem neporuší, přiměřenými.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě **nákladů řízení** bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 15. září 2014

Za správnost vyhotovení: Bc. Michaela Karásková

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně